

Fausme egzotika

ANNE MATHER
BŪK SU MANIMI

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Anne Mather
BŪK SU MANIMI
Romanas

Versta iš Anne Mather, *Stay Through the Night*, 2006

© Anne Mather, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Simona Dobrovolskytė, vertimas iš anglų kalbos, 2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© 123 rf.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2007

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Buvo šalta. Kur kas šalčiau, nei Roza tikėjosi. Kai ji atvyko praėjusią naktį, šaltis krėtė ir dėl dulciančio lietaus, ir dėl blogos nuojautos. Tačiau ryte, gerai išsimiegojusi ir suvalgiusi lėkštę škotiškos košės, jautėsi kur kas geriau.

Kur toji karščio banga, turėjusi nusiristi per Didžiąją Britaniją liepą ir rugpjūtį? *Deja, Maleigo ji nepasiekė*, - apgailestaudama pamanė Roza ir apžvelgė jaukų svečių namų, kuriuose praleido naktį, laukiamąjį.

Roza nerimavo ne tik dėl asmeninių priežasčių. Vos už kelių valandų ji atsidurs nepažįstamoje vietovėje. Moteris atvyko į Maleigą, Vakarų salų uostą, ketindama aplankyti netoli Škotijos krantų esančią salelę. Jau po valandos ji turėtų įsėsti į keltą, nuplukdysiantį ją į Kilfoilą. Tačiau kažin ar jai pavyks ten rasti Sofi.

Laimei, ji buvo pasiėmusi šiltų drabužių. Šįryt, gelbėdamasi nuo šalčio, moteris apsivilko apatinius marškinėlius, palaidinę ir vilnonį megztinį.

Nuo jūros pūtė šaltas vėjas. Ji pamanė, kad keliantis į salą pravers ir kašmyrinis švarkas. Gaila, kad pamiršo pasiimti pusilgį odinį paltą. Būtų šilčiau kojoms.

Dvi valandas kaip nors ištversiu, - tarė ji sau, išeidama iš svečių namų ir leisdamasi siaura pagrindine gatve prieplaukos link. Perėjusi judrią automobilių stovėjimo aikštelę, moteris pasiekė molo galą ir pažvelgė į jūrą.

Nors ir buvo šalta, negalėjai nesigėrėti atsiveriančiu vaizdu. Skajo sala buvo visai arti. Roza svarstė, ar tolumoje raudonuoja garsieji Kulino kalnai. Šios Škotijos dalies Roza beveik nepažinojo. Per karą jos senelis Feraras buvo įkalintas netoli Edinburgo, tačiau ji pati buvo nukeliavusi tik iki Glazgo. Ten gyveno kelios jos tetos, dėdės, pusbroliai ir pusseserės ir ji kartais juos aplankydavo.

Dabar Roza suvokė galėjusi daugiau keliauti. Ji mokėsi viename Anglijos koledžų, paskui ištekėjo už anglo ir kone visą laiką praleido Jorkšyre. Savo sėslumą teisino tuo, kad privalo padėti savo našlei motinai ir jaunėlei seseriai. Tačiau iš tiesų Ro-

za nebuvo linkusi į nuotykius, o ir Kolinas norėjo atostogauti tik Ispanijoje, kur galėdavo gražiai įdegti.

Tačiau dabar moteris jau nebegalėjo teisintis Kolinu. Prieš trejus metus, sužinojusi apie jo romaną su viršininko sekretore, Roza iš karto paprašė skyrybų. Kolinas maldavo persigalvoti. Sakė, kad ji negalinti nutraukti penkerius metus trukusios santuokos dėl vienintelio paklydimo. Tačiau Roza žinojo, kad tai toli gražu ne pirmas kartas, ir turbūt ne paskutinis.

Laimei (o gal nelaimėi), jie neturėjo vaikų, kuriems būtų tekę išgyventi skyrybas. Roza taip ir nesužinojo, kodėl jai nepavyko pastoti. Žinoma, Kolinas kaltino ją dėl savo neištikimybės. Anot jo, santuoka nebūtų iširusi, jeigu tik žmona būtų daugiau laiko skyrusi jam, o ne tiems prakeiktiems vaikams, kurie jos visiškai nevertina. Tačiau jeigu ne jos, anglų kalbos mokytojos, atlyginimas, Kolinas nebūtų galėjęs nuolat keliauti į pamėgtą šalį.

Dabar tai jau praeitis. Nors prisiminimai apie Koliną dar šiek tiek skaudino, gyvenimas paga-

liau grįžo į įprastas vėžias. Taip bent atrodė vakar, iki to nelemto skambučio. Jos motina buvo tokia susisielojusi, kad Rozai teliko sutikti ir vykti į Kilfoilą.

Moteris atsiduso ir atsirėmusi į turėklus įsistebeilijo į tolį, lyg ten būtų galėjusi įžvelgti atsakymą. O jeigu jos motina klysta? Jeigu saloje Sofi nėra? Kažin ar ten yra koks viešbutis ar svečių namai, kur ji galėtų pernaktuoti iki rytojaus?

Roza susižinojo, kad biuras, kuriame galima užsisakyti kelto bilietus, atsidaro devintą ryto ir turėtų būti nesunku įsigyti bilietą į Kilfoilą. Pasirodo, daugiausia laivų plaukė iš Maleigo į Armadeilį, nediduką Skajo salos uostą. Ten dauguma ir kėlėsi. Tačiau Roza turėjo plaukti kitu keltu, kartu su turistais ir keliautojais, traukiančiais į salos gilumą. *Dieve mano*, - pamanė ji, - *taip keista*. Pirmą kartą ji pasigailėjo, kad šalia nėra motinos. Būtų taip gera pasikalbėti su kuo nors iš artimųjų.

Liamas pastatė *Audi* aikštelėje ir iškėlė kojas iš automobilio. Tada, viena ranka įsikibęs į stogo

kraštą, o kita laikydamasis už durelių viršaus, lėtai išlipo ir apsižvalgė.

Ledinis vėjas varstė it peilio ašmenys, tačiau vyras buvo įpratęs prie Škotijos oro ir nieko nejuoto. Hampstede gimęs Liamas pastaruosius dešimt metų gyveno Škotijoje. Persikėlė čia kone iškart, vos tik pasirodė pirmoji jo knyga. Kai garsumas Holivudo režisierius gerai ją įvertino ir Liamui atsivėrė durys į šlovę, jo gyvenimas Londone tapo nepakeliamas.

Vyras perbraukė per šlaunį. Net ir per storą džinsinį audinį buvo galima justti randą, einantį per šlaunį iki pat kirkšnies. *Man pasisekė*, - pamane jis. Ši žaizda, viena iš daugelio, visada primins, kad galėjo mirti. Peiliui perrėžus šlaunies arteriją, Liamas vos mirtinai nenukraujavo. Be to, dėl pažeistų nervų ir sausgyslių vyras liko raišas kaire koja. Vis dėlto jis išgyveno, o jo užpuolikas, įsitikinęs, kad pasiekė tikslą, pasinaudojo tuo pačiu peiliu ir mirė.

Liamas kreivai šyptelėjo, mėgindamas nuvyti liūdnas mintis. Visa tai nutiko taip seniai. Nuo to laiko nė viena jo knyga nebesukėlė tokios bepro-

tiškos skaitytojų reakcijos. Jis įkvėpė šalto jūros oro. Gerai, kad nepatingėjo vairuoti pernakt iš Londono ir suspėjo į rytinį keltą. Kitas keltas bus tik ketvirtadienį, o jis nekantravo grįžti į Kilfoilą ir imtis darbo.

Užrakinęs automobilį jis pasimuistė ir įtempė kojų raumenis. Po beveik dešimties valandų vairavimo jautėsi sustingęs. Apie trečią valandą nakties Liamas buvo sustojęs pakelės automobilių aptarnavimo centre. Išgėrė kavos ir nusnaudė dvidešimt minučių, o paskui vėl sėdo prie vairo. Tačiau miegas automobilyje neprilygo poilsui lovoje.

Liamas atkreipė dėmesį į vienišą moterį, atsiėmusią į molo turėklus. Žvilgsnį patraukė jos ryškios ugninės garbanos. Kaspinas buvo beišsilystęs iš moters plaukų, tačiau jai tai nerūpėjo. Nepažįstamoji žvelgė į Skajo salą. Atrodė, tarsi rūko apgaubtose kalvose tikėjosi rasti atsakymą.

Vyras gūžtelėjo pečiais: tikriausiai kokia turistė, nusiteikusi vasariškam Aukštųjų salų orui. Aštuntajame dešimtmetyje ši šalies dalis garsėjo puikiu klimatu, bet dabar, pučiant šiaurės vėjui, orai

atvėso.

Džekas Makleodas, kelių turistams nuomojamų burinių valčių savininkas, pastebėjo Liamą, einantį terminalo link, ir džiugiai pasisveikino.

- Sveikas, nepažįstamasis, - tarė jis plačiai išsišiepdamas. - Jau manėme, kad nusprendei nebe-grįžti.

- Taip lengvai manęs neatsikratysite, - pasakė Lianas ir susikišo nykščius į užpakalines džinsų kišenes. Pro prasegtą marškinių apykaklę buvo matyti tamsūs plaukai. - Grįžau kaip galėdamas greičiau. Sausakimši miestai mane slegia.

- Girdėjau, kad Londone lankeisi pas gydytoją? - paklausė Džekas ir susirūpinęs nužvelgė draugą. - Tikiuosi, nieko rimta?

- Įprastinis patikrinimas, - skubiai atsakė Lianas, nenorėdamas viešai aptarinėti savo bėdų. Be to, pastebėjo, kad į juos žvilgčioja prieplaukoje stovinti moteris.

Pajutusi Liamo žvilgsnį, ji skubiai nususuko. Bet vyras spėjo įsidėmėti ovalų veidą ir jos gymiui neįprastai tamsias akis. Plaukų spalva tikriausiai

buvo nenatūrali. Moteris buvo aukšta ir labai liekna.

- Plauksi rytiniu keltu? - tęsė Džekas, nepastebėjęs, kad Liamas žvilgsnis kažkur klaidžioja.

- Taip, jeigu gausiu vietą, - atsakė jis ir pritariamai linktelėjo, Džekui patikinus, kad Angusas Galageris nedirštu jam atsakyti. Tada darsyk atsigrėžė prieplaukos link, bet moteris jau buvo dingusi.

Roza parskubėjo į svečių namus, susirinko daiktus ir vėl grįžo į terminalą, kad spėtų nusipirkti bilietą į keltą. Moters manymu, ji niekuo neišsiskyrė iš kitų turistų - džinsai, sportiniai bateliai ir per petį permestas krepšys. Kiti keliautojai, stovintys eilėje įsigyti bilietų, nekreipė į ją jokio dėmesio. Kitaip nei tie du vyrai iš automobilių aikštelės. Bent jau vienas jų nužvelgė ją vertinamai ir greičiausiai palaikė nepatrauklia. Rozos nuotaika subjuro, nors turbūt ne tik dėl to, kad buvo stebima.

Vis dėlto ją nužiūrinėjęs vyras buvo gana pat-

rauklus. Aukšto stoto - turbūt per šešių pėdų aukščio - ir plačiais pečiais, kuriuos dar labiau išryškino glamžytos medžiagos marškiniai. Turbūt vienas iš žvejų, plaukiojančių šiuose vandenyse. Vyras nebuvo panašus į turistą, be to, jo pašnekovas avėjo auliniais žvejo batais.

Kad ir kaip ten būtų, ji jų daugiau nepamatys, nebent vienas jų yra kelto kapitonas. Galbūt kas nors iš keliautojų prisimins dailią blondinę, praėjusią savaitę keliavusią į Kilfoilą. Ar Roza išdrįs paklausti apie Liamą Džeimsoną? Vargu. Atrodo, kad vyras gyveno kaip atsiskyrėlis. Bet tuomet ką jis veikė Glastonberio muzikos festivalyje? Rinko medžiagą knygai?....